

Kmalu se je razglasilo po Dunaju, da je neka revna ženica iz daljne tujine peš prišla na Dunaj, da bi se udeležila evharistične slovesnosti. Ko so o tem čuli tudi otročiči Njega cesarske visokosti, prestolonaslednika Franca Ferdinanda, so prosili svoje starše za milodar, ki bi ga ponudili dobri starki. Kako je bila vesela naša Istrijanka, ko je izvedela, da ji prestolonaslednikovi otročiči pošiljajo sto kron. »Tisočero naj ljubi Bog povrne cesarski hiši,« je odgovorila. Tudi pokojni kardinal dr. Nagl je govoril z ženico. Presrečna je bila, ko ji je visoki cerkveni knez podelil sv. blagoslov. Odlična dunajska rodbina je ženici dovolila, da je s hišnega balkona na Ringu smela gledati slavnostni spreved s sv. Rešnjim Telesom. Ko se je vračala domov, je bila skoraj bogata, kajti imela je 600 kron milodarov. Tako je poplačal Jezus njeno ljubezen in njeno požrtvovalnost. Gospod nikomur doižan ne ostane.

A. Č.

† Vilko Prah.

Ljubi otročiči! Današnji »Angelček« vam prinaša sličico pridnega dečka, ki ga je ljubi Bog pred dvema mesecema vzel k sebi v sveta nebesa. Že slika sama vam kaže, da je bil rajnki Vilko zelo ljubezniv deček. Vem pa, da želite kaj več zvedeti o njem. Rad ustrezem vaši želji, ker zaupam, da boste posnemali pridnost srečnega Vilkota.

V lepem Kamniku pod snežnimi planinami je bil Vilko doma. Edini sinko dobre mamice je vzbujal v njenem srcu najlepše upe. Pa zgodaj se je pokazala na otroku nevarna bolezen, srčna hiba. Vi, mali moji, seveda ne veste, kakšna bolezen je to, in prav je, da ne veste. Ljubi Bog vas ohrani zdrave, da vam bodo cvela ličica in žarela nedolžna očesca. Vilko je pa vsled te bolezni prav veliko trpel, in vendar je bil vedno potrpežljiv. Kot angelček je živel pri svoji mamici; zato so pa prišli nebeški krilatci in so odnesli njegovo dušico na rajske livade.

V šoli Vilko ni bil najboljši. Saj se tudi ni mogel tako pridno učiti, ko je bil pa skoro neprestano bolan. Le pomislite, ljubi moji, kako težko sedite vi pri Kate-

kizmu ali Računici, kadar vas tudi le malo boli glavica ali vam nagaja kak zobček. Vilko je pa moral prenašati še veliko hujšo bolezen, kakor je ta. Pa on je znal drugače zadovoljiti gospoda kateheta in učitelja. In prav vesel bo tudi vaš gospod učenik in katehet, če boste tudi vi znanprej to poizkusili. Posrečilo se vam bo prav gotovo, če boste le tako mirni in pazljivi, kakor je bil rajni Vilko. Veste, dobra glavica nič ne pomaža, če je srce polno razposajenosti in trme.

Še bolj priden, kakor v šoli, je bil pa naš dečko v cerkvi. Prav rad je hodil k službi božji in zelo pogosto je prejemal nebeško Dete v svetem obhajilu. Pomislite,

kako rad je prihajal Jezusček v tako lepo in nedolžno srcece, kakor je bilo Vilko! O, takrat je Vilko pozabil, da je bolan; takrat je igralo veselje v njegovih očescih in prav zaupno se je pogovarjal z milim Detetom, ki je počivalo v njegovem srcu kakor v zlatih jasliah. Izkušal je okrasiti in ovenčati te jasliah s pisanimi cvetkami lepih čednosti, da bi se Jezusček tembolj radoval in temrajši prihajal k njemu. In, čitateljčki ljubi, ali uganete, kam je šel Vilko nabirat pisanih cvetk in spletat venčkov za milega Jezusčka? O, gotovo se vam že zdi, saj dober in priden otrok ne more iti drugam kakor v — »Marijin Vrtec«. Da, v ta vrtec je zahajal Vilko in nabral je v njem mnogo dehtečega cvetja. Jezusček je rad prejemal lépe

venčke . . . toda glejte, enkrat se mu je pa zazdelo, da je Vilko sam najlepša rožica tega vrtca, pa jo je presadil k sebi v sveta nebesa, da mu cvete neprenehoma ob bisernih jaslicah nebeške radosti. S poljubčkom Marijini svetinjici je odplavala Vilkova dušica ko beli golobček v solnčne višave.

Še ene reči ne smem pozabiti: Vilko je bil pevec! Pa tudi ta dar božji je hotel obrniti Bogu v čast. Nič ga ni ovirala bolezen, vedno je bil med prvimi na koru v frančiškanski cerkvi. K pevskim vajam je prihajal pogosto v samostan in tu se mu je celo porodila želja, da bi ostal v samostanu za vedno. Kako se je začudila in vzradovala njegova blaga mamica, ko ji je nekoč rekel: »Mama, jaz bi pa najrajši ostal kar v samostanu!«

Kaj se vam zdi, ljubi otroci, ali Vilko ni mar ljubil svoje dobre mamice, da je želel tako mlad od nje? O, nikakor, svojo mamico je imel Vilko zelo rad! Pa vedel je, da je le ljubeznivi Bog tisti, ki daje pridnim otrokom dobre ateje in skrbne mamice. In ravno zato, ker je svojo mamico močno ljubil in rad poslušal njeno pripovedovanje o velikem Bogu, je zaželel ostati pri Njem za vedno — samostanu. O, kako kmalu mu je Bog izpolnil to željo! Nele v samostanu ga je sprejel, temuč naravnst v sveta nebesa, kjer prepeva sedaj z angelčki po nebeških tratah in pričakuje v nepopisnem veselju svoje mamice in ateja.

Ljubi otročiči, bodite tudi vi tako pridni, da bo Bog tudi po vas poslal nekoč svoje angele in vas poklical v sveta nebesa. Kako vesel poljubček vam bo dal srečni Vilko — zakaj on pričakuje tudi vas in moli za vas pri nebeškem Detetu.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 3.

Ker se mu ne mudi domov (ima svoj dom pri sebi).

Prav so odgovorili: Potočnik Marica, učenka III. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani; Kranjc Franc v Dobcu pri Cerknici; Mutec Amalija, Rudela Stefi, Vrečko Matilda, Orosel Pavla, Koser Marijana, Kotnik Marija, Hrovat Mehtilda, Jošt Marija, Kosi Ana, Kolar Marija, Omladič Justina, Sinkovič Pavla, Slana Vekoslava, Luževič Marija, Dršek Ana, Brukner Frančiška, Svetel Marija, učenke VII. razreda pri čast. šolskih sestrah v Celju.